

ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย

การเขียนเป็นการสื่อสารที่สำคัญทางหนึ่งของมนุษย์มาเป็นเวลานาน แม้ในยุคสารสนเทศ (Information Society) การเขียนก็มิได้ลดความสำคัญลงไป ไม่ว่าความก้าวหน้าของเทคโนโลยีจะงอกงามไปมากน้อยเพียงใด การเขียนก็ยัง ต้องใช้ควบคู่กับเทคโนโลยีทุกชนิด ความรู้ทางวิชาการจำนวนมากในแขนงต่างๆ ก็ต้องอาศัยการเผยแพร่ในรูปของการเขียน ทั้งตำราวารสาร และบทความวิชาการต่างๆ ซึ่งการสื่อสาร โดยการเขียนจะสัมฤทธิ์ผลมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับองค์ประกอบสำคัญ คือ ภาษา ฉะนั้นการเขียนจึงเป็นศิลปะที่ต้องอาศัยการสั่งสมประสบการณ์ การเรียนรู้และการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ การเขียนเพื่อการสื่อสารจะได้ผลดี ก็ต่อเมื่อผู้ส่งสารและผู้รับสารมีความเข้าใจในเรื่องของการเขียนเป็นอย่างดี การเขียนเพื่อการสื่อสารจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องสอนในวิชาภาษาไทยทุกระดับ เพราะเป็นทักษะสื่อกลางสำหรับการศึกษาทุกสาขาวิชา ยิ่งระดับการศึกษาสูงขึ้นเท่าใด การเขียนเพื่อการสื่อสารย่อมมีบทบาทมากขึ้นเท่านั้น

การเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ตามหลักสูตรของสถาบันอุดมศึกษาและจุดมุ่งหมายของวิชา มุ่งให้ผู้เรียนมีศักยภาพในการใช้ภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากการศึกษาที่เป็นครูสอนภาษาไทย ให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีมาเป็นเวลา 10 ปี โดยฝึกทักษะ การฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน อันเป็นวิชาพื้นฐานทั่วไป สำหรับนักศึกษาทุกสาขาวิชาของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ได้พบปัญหาในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาทุกสาขาวิชา ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อในด้าน การเรียน การสอนและการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน

การเขียนเพื่อการสื่อสารของนักศึกษานั้น ปัญหาที่พบส่วนใหญ่ คือ ลายมืออ่านยากมาก เขียนสะกดคำผิด ใช้ภาษาสื่อความไม่ตรงประเด็น ขาดการลำดับความคิดก่อนการเขียน ขาดการวิเคราะห์ข้อมูลก่อนนำเสนอ จึงเป็นผลให้การเขียนเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาไปยังผู้รับสารนั้น ไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์ และสาเหตุอีกประเด็นหนึ่ง ที่ทำให้การเขียนของนักศึกษาค่อยไป เป็นเพราะวิธีการวัดผลแบบปรนัย ซึ่งนักศึกษาไม่จำเป็นต้องเรียบเรียงความรู้ ความคิด ความเข้าใจของตนออกมาเป็นภาษาในการตอบ คงใช้แต่วิธีทำเครื่องหมาย เพื่อเลือกตัวเลือกในการตอบคำถามและความจำเป็นต้องรู้ผลสอบในระยะเวลาอันสั้น จึงทำให้การวัดผลโดยการเขียน มีน้อยหรือแทบจะไม่มีเลย จากรายงานการวิจัยเรื่อง “ลักษณะความคิดพลาดในการเขียน

ภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์” ของ อัญชลี ทองอม (2537 : 110-112) พบว่า นักศึกษาขาดความรู้ ความชำนาญ ในกฎเกณฑ์ต่างๆ ของภาษาไทย ขาดศิลปะและวัฒนธรรมในการใช้ภาษาและได้รับความครอบงำจากอิทธิพลของสื่อมวลชนในปัจจุบัน จึงเป็นสาเหตุทำให้การเขียน ไม่ประสบผลสำเร็จ

จะเห็นได้ว่า การเขียนเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากกว่าทักษะอื่นๆ เพราะการเขียนเป็นการสื่อสารที่มีขั้นตอนหลายอย่าง ผู้เขียนจะต้องนึกคิดก่อนว่าจะเขียนอย่างไรจึงจะมีความหมายตรงกับความคิดของตน ที่ต้องการถ่ายทอดให้ผู้อ่านเข้าใจ ถ้าผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจความหมายได้ตรงกับความรู้สึกของผู้เขียน ก็แสดงว่าเกิดอุปสรรคและมีปัญหาในการสื่อสาร ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัญหาการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ โดยให้นักศึกษาเขียนความเรียงประเภทแสดงความรู้สึก หรือแสดงความคิดเห็นจากแบบทดสอบอัตนัยซึ่งพิจารณารูปการเขียนในด้าน การเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา องค์ประกอบ การเขียนและลักษณะของการเขียน โดยนำผลจากแบบทดสอบมาเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร โดยให้นักศึกษาตอบแบบสอบถาม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อเป็นการสำรวจข้อมูลพื้นฐานในการเรียนการสอนภาษาไทยให้เกิดประสิทธิภาพและเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาการเขียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นต่อการเรียนการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา GE 1043 ภาษาไทยกับการสื่อสาร (Thai and Communication) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 มีประชากร 6 คณะ คือ คณะพยาบาลศาสตร์ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์และสวัสดิการสังคม คณะศิลปศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะสาธารณสุขศาสตร์และสิ่งแวดล้อม จำนวน 1,430 คน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัย

หัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา GE 1043 ภาษาไทยกับการสื่อสาร (Thai and Communication) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 ผู้วิจัยทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากร 6 คณะ สุ่มกลุ่มตัวอย่างได้ 4 คณะ คือ คณะศิลปศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะสาธารณสุขศาสตร์ และสิ่งแวดล้อม จากกลุ่มตัวอย่าง 4 คณะ มีนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียน จำนวน 1,165 คน จากนั้น ผู้วิจัยทำการสุ่มจากกลุ่มตัวอย่าง ด้วยวิธีการสุ่มอย่างเป็นสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) โดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างมา 25 % จากประชากร 1,165 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 293 คน

การศึกษาปัญหาการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบอัตนัยวิชา ภาษาไทยกับการสื่อสาร โดยให้นักศึกษาเขียนความเรียง ประเภทแสดงความรู้สึกรหรือแสดงความคิดเห็นในการพิจารณาข้อความต่อไปนี้

“ชีวิตเปรียบเหมือนกระดาษขาวแผ่นหนึ่ง ต้องใช้สีสันทิ้งคางมแดงแต้ม
ต้องใช้มือที่อ่อนโยน บรรจชีวิต จิตใจที่ศีกคักระปรีกระปราเข้าไป

หากไม่มีหินโสโครก ก็ไม่เกิดลูกคลื่นอันคงงาม

หากไม่มีหนทางชีวิตอันขรุขระ ชีวิตก็ไร้รสชาติ

หากไม่มีการต่อสู้ที่ทรหอคคาน ชีวิตก็ไม่รุ่งโรจน์ ...”

200 คำนิศ พิชิตความสำร้ง

การเขียนความเรียง เป็นทักษะที่ต้องใช้ทั้งความรู้ ความคิดและการใช้ภาษาที่ดี ซึ่งการใช้ภาษาที่ดีนั้นต้องครอบคลุมกลไกแห่งการถ่ายทอด เช่น การสะกดการันต์ การเว้นวรรคตอน ระดับของภาษา การใช้คำและประโยค การลำดับความ ฯลฯ การเขียนความเรียงจึงเปรียบเสมือนกระจกสะท้อนความสามารถในการเขียนได้เป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาปัญหาการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและความคิดเห็นต่อการเรียนการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2541 ว่ามีปัญหาการเขียนภาษาไทย และความคิดเห็นต่อการเรียนการเขียนภาษาไทย ประการใดบ้างมากน้อยเพียงใด เพื่อหาแนวทางแก้ไขปรับปรุงต่อไป

การพิจารณาแก้ไขปรับปรุงคำหรือข้อความที่ควรใช้แทนข้อผิดพลาดนั้น ผู้วิจัยใช้ความรู้ และประสบการณ์จากการสอนและการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันเป็นหลัก ในการพิจารณาแก้ไขปรับปรุง นอกจากนี้ คำหรือข้อความที่ผู้วิจัยเห็นว่าควรใช้แทนข้อผิดพลาดต่างๆ นั้น ผู้อื่นอาจจะเห็นเป็นอย่างอื่นแตกต่างออกไปก็ได้ เพราะข้อความเดียวกันอาจมีวิธีเขียนได้หลายแบบและ

ในการแก้ไขปรับปรุงคำ หรือข้อความที่ผิดพลาดนั้น ผู้วิจัยพยายามรักษาเนื้อความของประโยค และข้อความนั้นๆ ไว้ให้ใกล้เคียงกับของเดิมมากที่สุด

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ปัญหาการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ศึกษาด้าน
 - 1.1 การเสนอเนื้อหาสาระ
 - 1.2 การใช้ภาษา
 - 1.3 องค์ประกอบการเขียน
 - 1.4 ลักษณะของการเขียน
2. ความคิดเห็นต่อการเรียนการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้
 - ตอนที่ 1 ความคิดเห็นต่อการเรียนการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร
 - ตอนที่ 2 ปัญหาการเรียนการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ศึกษาด้าน
 1. ปัญหาเกี่ยวกับผู้สอน
 2. ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา
 3. ปัญหาเกี่ยวกับวิธีการสอน การจัดกิจกรรมและอุปกรณ์การสอน
 4. ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผล
 5. ปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ปัญหาการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ข้อบกพร่องของการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในด้านการเขียนเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา องค์ประกอบการเขียน และลักษณะของการเขียน ที่ได้จากการประเมินผลการเขียนความเรียงของนักศึกษาตามเกณฑ์การประเมินผลการเขียน
2. ความคิดเห็นต่อการเรียนการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ในด้านคุณค่าต่อผู้เรียน และปัญหาที่เกี่ยวกับผู้สอน เนื้อหาวิชา วิธีการสอน การจัดกิจกรรมและการวัดผล ที่ได้จากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นต่อการเรียนการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ได้ข้อมูลของปัญหาการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ เพื่อนำไปพัฒนาการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยต่อไป
2. ทำให้ได้ข้อมูลความคิดเห็นต่อการเรียนการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ซึ่งจะเป็ประโยชน์ต่อการพัฒนาการสอนของอาจารย์และผู้บริหารการศึกษา
3. งานวิจัยนี้ทำให้ได้ข้อมูลที่จะใช้เป็นแนวทาง ในการพัฒนาหลักสูตรและวิธีการสอนการใช้ภาษาไทยระดับปริญญาตรีให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

